

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, miejsce posiedzeń: Middelburg (Niderlandy) w dniu 13 czerwca 2016 r. – K/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-331/16)

(2016/C 326/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, miejsce posiedzeń: Middelburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Czy na podstawie art. 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ możliwe jest wydanie decyzji o uznaniu za osobę niepożądaną obywatela Unii, w odniesieniu do którego, tak jak w niniejszej sprawie, prawomocnie stwierdzono, iż znajduje wobec niego zastosowanie art. 1(F) lit. a) i b) Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, ponieważ wobec poważnego charakteru przestępstw, których dotyczy ten przepis, należy wychodzić z założenia, że zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych co do zasady jest ciągle aktualne?
2. W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1: W jaki sposób w związku z planowanym wydaniem decyzji o uznaniu za osobę niepożądaną należy dokonywać oceny, czy zachowanie wyżej wymienionego obywatela Unii, w przypadku którego uznano, iż znajduje zastosowanie art. 1(F) lit. a) i b) Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, należy uważać za rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych? Jak dalece należy przy tym uwzględniać fakt, że zachowania w rozumieniu art. 1(F) [Konwencji dotyczącej statusu uchodźców] – tak jak w niniejszym przypadku w okresie między 1992 a 1994 r. – miały miejsce w dalekiej przeszłości?
3. Jaką rolę odgrywa zasada proporcjonalności przy ocenie kwestii, czy wobec obywatela Unii, w przypadku którego – jak w niniejszej sprawie – uznano, iż znajduje zastosowanie art. 1(F) lit. a) i b) Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, może zostać wydana decyzja o uznaniu za osobę niepożądaną? Czy należy w związku z tym – lub niezależnie od tego – uwzględnić czynniki, wymienione w art. 28 ust. 1 dyrektywy pobytowej? Czy należy w związku z tym – lub niezależnie od tego – uwzględnić także wymieniony w art. 28 ust. 3 lit. a) tej dyrektywy dziesięcioletni okres zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim? Czy czynniki zawarte w pkt 3.3. wytycznych w celu skuteczniejszej transpozycji i stosowania dyrektywy 2004/38/WE [KOM (2009) 313] należy uwzględniać bez wyjątku?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 158, s. 77).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 w sprawie T-550/15 Portugalia/Komisja, wniesione w dniu 16 czerwca 2016 r. przez Republikę Portugalii

(Sprawa C-337/16 P)

(2016/C 326/21)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalii (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia, ponieważ Sąd uwzględnił zarzut niedopuszczalności skargi podniesiony przez Komisję w pierwszej instancji;
- uznanie odwołania od postanowienia Sądu za wniesione skutecznie w terminie określonym w art. 263 TFUE;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Portugalii twierdzi, że zaskarżone postanowienie jest nieważne z następujących względów:

A – Zarzut pierwszy – Obliczenie terminu wniesienia skargi na nieważność decyzji od dnia 20 lipca 2015 r.

Pierwsza część zarzutu

Naruszenie art. 263 TFUE.

Druga część zarzutu

Obliczenie terminu wniesienia skargi na nieważność decyzji od dnia jej doręczenia w dniu 20 lipca 2015 r.

B – Zarzut drugi – Obliczenie terminu wniesienia skargi na nieważność decyzji od dnia publikacji zaskarżonej decyzji w Dzienniku Urzędowym

Pierwsza część zarzutu

Brzmienie art. 263 akapit szósty TFUE.

Druga część zarzutu

Istnienie utrwalonej praktyki publikacji postanowień o takim charakterze i identycznych okolicznościach sporu.

C – Zarzut trzeci – Sąd naruszył prawo nie przychylając się do wykładni, która nie skutkuje wpływem terminu na wniesienie skargi.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 w sprawie T-551/15 Portugalia/Komisja, wniesione w dniu 16 czerwca 2016 r. przez Republikę Portugalską

(Sprawa C-338/16 P)

(2016/C 326/22)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia, ponieważ Sąd uwzględnił zarzut niedopuszczalności skargi podniesiony przez Komisję w pierwszej instancji;